

ԱՆԹԱՌԱՆՅԱՆ ԼԵՆԱ

ԻՄ ՀԱՐՍՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Կա մի գյուղ սարերի բարձունքին,
Ձորն ի վեր մացառներ քարքարոտ,
Հայացքից կաթում է մասրենին,
Ճամփեքին փռել է խոր կարոտ:

Կա մի տուն փայտաշեն ծածկույթով,
Պատերին նկարներ հին ու նոր,
Անփականք և անզանգ դռներով,
Երբ գնաս նա բաց է ամեն օր:

Կա մի մայր կրծքափակ շորերով,
Խոսքի մեջ աղքատիկ ու բարի,
Պատեպատ լցված է ցավերով,
Գուրգուրեն՝ լոկ արցունք կթափի:

Քեզ չի տա ցավերից ոչ մի բուռ,
Կպատմի երջանիկ բաներից,
Բաց կանի քեզ շոյող ամեն դուռ,
Չի թողնի խռովես աշխարհից:

Ահա և բոլորը, ինչ ունենմ,
Արևի և կյանքի չափ հարուստ,
Թե տխրեն, ես այնտեղ կմեկնենմ
Ցավերս ես այնտեղ կերկնենմ, –
Դա բախտն է տրված ինձ վերուստ:

ՍԻՐՈ ԽՈՍՏՈՎԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Տվե՛ք ինձ աշխարհի ճերմակ ձին
Եվ ճերմակ թռչչքը ճայերի,
Եվ Աստված բարձունքից իր գահի
Չգործած մեղքերս թող ների:

Իմ վերքի շուշանները ծաղկած
Քաղեցե՛ք և տվե՛ք աշխարհին,
Տարիներն իմ տեսած ու ապրած՝
Բալասան թող լինեն ցավերին:

Տուն կանչե՛ք թափառող բառերին,
Պարզ ու ջինջ օրերը թող ծաղկեն,
Եվ մարդիկ՝ ժպտալով արևին,
Անտագնապ բարևեն ու անցնեն:

Տվե՛ք ինձ աշխարհի ճերմակ ձին
Եվ գուլալ թռիչքը ճայերի...
Եվ Աստված իր լուսե բարձունքից
Չգործած մեղքերս թող ների: